

Sang sông

Tôi có anh bạn tên Kha. Biệt hiệu là "Kha sang sông". Sau này bạn bè tặng thêm một chữ Kinh đằng trước thành "Kinh Kha sang sông". Nghe rất hùng tráng. Tráng sĩ Kinh Kha nơi bến sông Dịch Thủy quyết chí diệt bạo chúa Tần Thủy Hoàng, thề một đi không trở lại. Lâm ly ai oán vô cùng! Bạn tôi từ ngày được thêm danh hiệu này đặc chí không thể nào tả nổi, đi đâu mặt cũng vênh vênh váo váo, trông chỉ muốn và một cái vào mặt!

Vì bạn tôi tưởng mạo không một chút nào oai phong lẫm liệt như Kinh Kha gì cả. Trông có vẻ hèn hèn là đằng khác! Mà chuyện sang sông nghe vậy nhưng không phải vậy. Kinh Kha tự mình sang sông Dịch vào đất Tần làm chuyện thích khách. Còn bạn Kha của tôi không tự mình sang sông nhưng đưa người khác sang sông. Cũng không có được cái lẫm mạn, nghệ sĩ như Tống Biệt Hành của Thâm Tâm:

Đưa người, ta không đưa qua sông

Sao có tiếng sóng ở trong lòng

Bóng chiều không thắm, không vàng vọt

Sao đây hoàng hôn trong mắt trong ?

Vì bạn Kha của tôi đưa em sang sông, chỉ vì bị em đá. Có nghĩa em chê bạn tôi xấu trai, lùn, nhỏ, học dốt, nhà nghèo, lại thêm kính cận dày cộm, che cặp mắt tí hí. Nhưng bù lại bạn tôi có tài

tán gái giỏi, ăn nói duyên dáng, chỉ mở miệng nói dăm ba câu là các nàng cười lăn cười lóc, bỏ ra mà cười. Nhưng vui vẻ với bạn tôi thì có, chịu chàng thì không! Có nghĩa các nàng xinh như mộng, thơm như múi mít, đẹp như mơ kia, thích bạn Kha đến nhà chơi, chọc cho các nàng cười, cho các nàng vui vẻ. Rồi các nàng đi chơi với kếp khác, đẹp trai, ngon lành hơn bạn Kha nhiều! Để lại bạn Kha tôi phòng không chiếc bóng, gậm nhấm nỗi hận tình!

Quên kể là bạn tôi có chút tài vẽ. Không lấy gì làm xuất sắc lắm. Nhưng nể bạn, không muốn bạn buồn, tôi vẫn khen dỗi: "*Mày vẽ được lắm! Cố lên! Có ngày mở triển lãm được!*". Không ngờ vì thế làm hại bạn! Anh chàng hứng khởi, ra công vẽ chân dung nàng, mất đến mấy tháng trời. Rồi khổ công đặt làm bức khung gỗ câu kỳ, trạm trổ, bóng loáng, đắt tiền vô cùng. Khệ nệ đem đến tặng nàng. Chỉ thấy nàng ngẩn người ngẩn ngía một lúc rồi nhỏ nhẹ hỏi bạn tôi:

"Khung hình này anh mua ở đâu? Đẹp quá nhỉ!"

Bạn tôi chết điếng. Lại còn nghe lũ em nàng đứng sau phá lên cười hô hố! Bạn Kha tôi cúi gằm đầu, bỏ ra về một nước!

Rồi một ngày bạn tôi nhận được thiệp hồng của nàng báo tin. Đêm đám cưới, Kha đến nhà tôi, mang cả chục chai bia 33, mắt đỏ

ngầu, nằm vật ra. Hồi lâu nghe tiếng chàng nức nở, khóc rưng rức Rồi chàng ngồi dậy, ôm cây đàn guitare, vừa đệm vừa nghẹn ngào hát bài "*Tôi đưa em sang sông*". Hát đi hát lại cả đêm đó, phải đến vài chục lần là ít!

Và Kha từ đó được gắn liền với biệt hiệu "Kha sang sông".

Sau 75, Kha sang Mỹ thành công với nghề địa ốc, nay đã thành người giàu có. Nhưng Kha vẫn không vợ không con. Gặp lại nhau, anh chàng cười:

"Cái tên nó vận vào người, mày ạ. Chúng mày đặt cho tao cái biệt hiệu sang sông độc thật. Vì sau lần thất tình đêm đó nằm ở nhà mày, tao đưa các em sang sông thêm 31 lần nữa. Vị chi là 32 phùa đưa các em sang sông. Làm sao có vợ cho nổi!"

Nhưng mới đây tôi nhận được thiệp mời đám cưới của Kha. Hẳn còn bắt tôi tham dự buổi bachelor's party của hắn. Kha thuê hẳn một vũ trường, ban nhạc hay nhất ở đây. Rồi mời cả vài trăm người, bạn bè có, thân chủ có, đầy đủ giới trường giả của thành phố. Và mở đầu buổi văn nghệ nhảy đầm, Kha lên hát bài nhạc tử của mấy mươi năm về trước. Bài "*Tôi đưa em sang sông*". Và tan buổi dạ vũ, Kha bắt mọi người ở lại để nghe hắn hát hai bài cuối cùng. Một bài tiếng Mỹ của Willie Nelson và Julio

Sang sông

Iglesias *"To all the girls I've loved before"*. Và tuyên bố hát lại bài *"Tôi đưa em sang sông"* lần cuối cùng trong đời. Sẽ không bao giờ bắt ai phải nghe lại bài hát này nữa. 32 lần là quá đủ rồi!!!